

Et *mindretal* (Henry Christensen, N. Chr. Christensen, Gideon, Kr. Juul og Lorentzen) ønsker at udtale, at der kan rettes indvendinger af forskellig art mod, at det alene var medlemmer af folketinget, der foretog undersøgelse af politikeres forhold, og at den kritik, der har været fremsat herom, ikke har været uden berettigelse. På den anden side kan det være berettiget at fremsætte tvivl om, hvorvidt de sædvanlige strafferetlige organer bedre kunne have løst den svære opgave, selvom det dog må antages, at det havde begrænset stoffet og givet det en mere præcis form.

Efter den beføjelse, der er givet udvalget vedrørende den parlamentariske kommissions beretninger, har dette udvalg kun mulighed for at afgive indstilling til folketinget på grundlag af de beretninger, den parlamentariske kommission har afgivet, og udvalget har altså ikke haft mulighed for at udtale sig om, hvorvidt kommissionens beretninger har omfattet alle de forhold, der burde være undersøgt eller suppleret. Udvalgets opgave har alene været at gennemgå de foreliggende beretninger og på grundlag af disse overveje, om de måtte give grundlag for at rejse rigsretsanklage som nærmere anført i beslutningen.

Mindretallet har herefter den opfattelse, at bestemmelser, der i denne forbindelse kunne komme på tale, er straffelovens kapitel 12 om landsforræderi og kapitel 16 om forbrydelse i offentlig tjeneste, specielt § 156 og § 157 om tjenesteforsømmelse, ligesom bestemmelser i straffelovstillægget må kunne tages i betragtning.

Forholdet omkring Danmarks besættelse af 9. april 1940 og begivenhederne, der gik forud, har været genstand for indgående drøftelse. Mindretallet har den opfattelse, at de ansvarlige ministre *ikke* har taget det hensyn til de alarmerende indberetninger fra det danske gesandtskab i Berlin i dagene forud for den 9. april, som situationens alvor måtte forudsætte. Selvom disse indberetninger kunne være genstand for forskellig vurdering med hensyn til, om der ville finde et angreb på Danmark sted eller ej, så burde indberetningerne i hvert fald have medført, at der var etableret et snævert samarbejde mellem de særligt ansvarlige, hvorved antagelig flere af de oplagte fejltagelser og manglende årvågenhed, der også i historiens lys vil forekomme forstemmende og nedslående, kunne være undgået. Det synes, som om de, der havde ansvaret for rigets styrelse og forsvarets beredskab, i for ringe grad har taget tilbørligt hensyn til og draget konsekvenserne af den mulighed, at de alarmerende advarsler kunne være bygget på rigtige oplysninger, hvad man dog måtte forudsætte, da de kom fra gesandtskabet i Berlin.

Det forekommer også uforståeligt, at de særligt ansvarlige ministre ikke har orienteret det udenrigspolitiske nævn og partifor mændene på et tidligere tidspunkt. Denne mangel på samarbejde og orientering havde bl. a. den virkning, at der ikke på det sene tidspunkt, hvor orienteringen fandt sted, forelå nogen mulighed for at